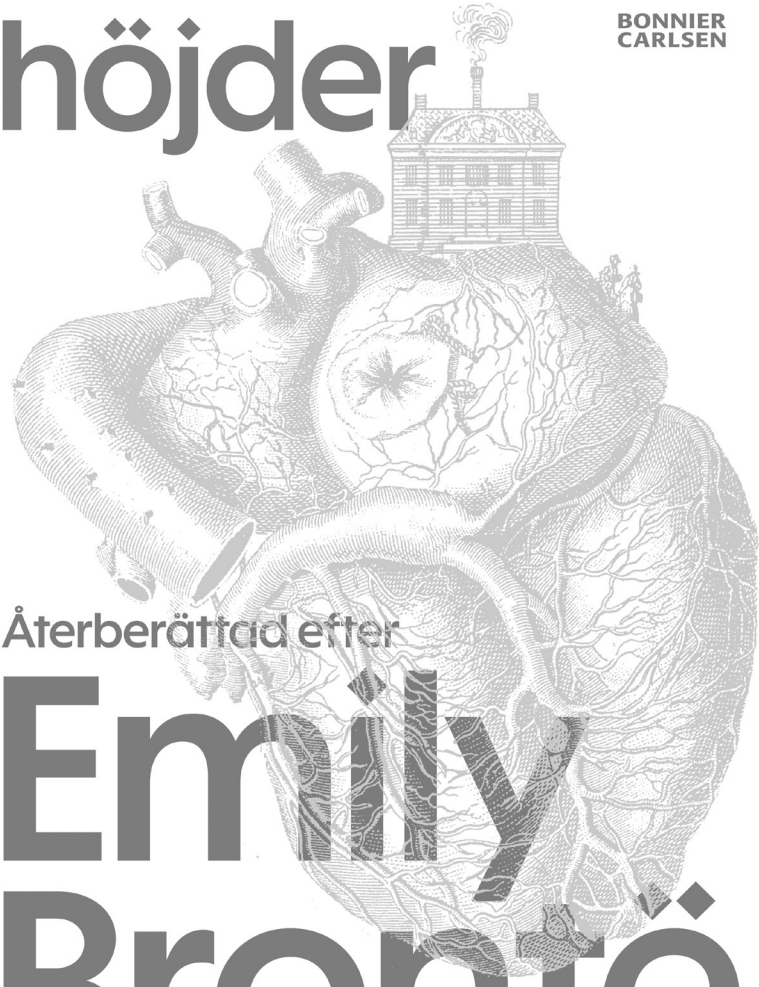
Svindlande höjder

BONNIER CARLSEN

Återberättad efter

Emily Brontë

Andreas Palmaer

KAPITEL 1

DET HÄR ÄR VERKLIGEN en underbar plats! Ingenstans i England är man så långt bort från världens larm och buller. Det är ett himmelrike om man som jag ogillar andra människor – och min hyresvärd, herr Heathcliff, verkar vara likadan. Det märkte jag när jag besökte honom tidigare idag.

Heathcliff bor i ett hus några kilometer bort, jag har nyss kommit hem från ett besök hos honom.

När Heathcliff såg mig första gången knep han misstänksamt ihop ögonen, och när jag sträckte fram näven för att hälsa stoppade han handen innanför västen.

”Herr Heathcliff?” sa jag.

Han svarade med en nick.

”Jag är Lockwood”, sa jag. ”Er nye hyresgäst på Thrushcross Grange. Jag hoppas att jag inte stör …”

”Thrushcross Grange tillhör mig”, sa han kort. ”Och jag låter mig inte störas av någon om jag slipper. Stig in.”

Detta ”stig in” mumlades mellan tänderna och lät snarare som ”håll dig borta”. Just detta fick mig att acceptera

hans inbjudan: jag var nyfiken på en man som undvek människor lika mycket som jag.

Herr Heathcliffs gård heter Wuthering Heights.

”Wuthering” betyder stormig vind, och det är lätt att tänka sig vindens kraft när man ser de hukande tallarna och hagtornen som böjer grenarna i vindens riktning. Innan jag steg in tittade jag på en uråldrig skylt, där stod årtalet ”1500” och namnet ”Hareton Earnshaw”.

Jag ville fråga om gårdens historia, men Heathcliff stod i dörren med en uttråkad min som avslöjade att om jag inte genast gick in, kunde jag lika gärna ge mig av för gott.

Det fanns ingen hall utan vi gick rakt in i salen. Golvet var lagt med släta vita stenplattor och stolarna var enkla. Under en hylla låg en stor brun hund omgiven av gnällande valpar.

Heathcliff tittade tyst på mig. Han hade mörkt hår och fin hållning, det var en stilig man. Vissa skulle kanske kalla honom överlägsen – men jag trodde snarare att han ogärna visade sina känslor öppet. Han ville älska eller hata i det dolda. Men här börjar jag kanske ge honom mina egna egenskaper. Jag hoppas för Heathcliffs skull att han inte delar mina svagheter.

Min kära mor brukade säga att jag aldrig skulle få en fru eller ett riktigt hem, och så sent som i somras bevisade jag att hon hade rätt.

Under en månads vistelse vid kusten råkade jag träffa en förtjusande människa, en ängel – men hon märkte mig inte. Jag uttryckte aldrig min kärlek i ord, men mina blickar avslöjade att jag var upp över öronen förälskad. Till slut förstod hon och gav mig blickar tillbaka – de ljuvaste du kan tänka dig.

Och vad gjorde jag? Jag drog mig tillbaka in i mitt skal, kall som en snigel. För varje blick hon gav mig drog jag mig allt längre in i skalet. Till slut började den stackars flickan tvivla på min kärlek. Utom sig av förvirring bad hon sin mamma att de skulle resa därifrån.

På grund av min märkliga blygsel har jag fått ett oförtjänt rykte om att vara en hjärtlös människa.

Jag slog mig ner vid spisens ena sida och försökte klappa tiken som varglikt smög bakom mina ben med blottade tänder.

Min smekning fick henne att morra djupt.

”Ni ska nog lämna hunden i fred”, sa Heathcliff och sparkade bort henne.

Han gick till en sidodörr och ropade efter sin betjänt.

Ett otydligt svar hördes nerifrån källaren, men ingen kom. Heathcliff försvann dit och lämnade mig med den ilskna tiken och ett par långhåriga fårhundar som följde varje rörelse.

För att undgå deras vassa tänder satt jag stilla, men jag kunde inte låta bli att göra fula miner åt dem. Plötsligt

rusade tiken mot mina knän. Jag knuffade bort henne. Då reste sig hela flocken. Alla hundarna kom fram ur sina gömmor och gick till attack. Med eldgaffeln höll jag undan de största, men till sist tvingades jag ropa: ”Hjälp!”

Heathcliff och betjänten tog sig långsamt uppför trappan. Lyckligtvis kom någon annan – en kraftig kvinna med blossande kinder rusade in. Hon svängde en stekpanna och skällde högt. Som genom ett trollslag försvann stormen av hundar.

”Vad tusan står på?” frågade Heathcliff och spände ögonen i mig.

”Ja, det kan man undra!” muttrade jag. ”Era hundar är besatta av onda andar. Ni kunde lika gärna ha lämnat mig ensam med tigrar!”

”Hundarna rör ingen som inte rör dem”, svarade han och ställde fram en flaska. ”Bra att de håller vakt. Ett glas vin?”

”Nej tack.”

Heathcliffs ansikte mjuknade.

”Se så, ni är lite omskakad, herr Lockwood. Ta ett glas vin nu. Det är sällan vi har gäster, varken jag eller mina hundar vet riktigt hur vi ska uppföra oss. Skål!”

Jag skålade tillbaka. Det kändes fånigt att sitta och sura över några byrackor. Heathcliff verkade också förstå att det var dumt att bråka med en ny hyresgäst. Han blev trevligare och frågade om jag trivdes på min nya plats.

Efter att vi pratat en stund föreslog jag ett nytt besök nästa dag. Han såg ut som om han helst slapp, men jag tänker gå dit ändå.

Jämfört med herr Heathcliff är jag riktigt sällskapssjuk.

KAPITEL 2

I GÅR EFTERMIDDAG blev det dimmigt och kallt. Jag hade god lust att stanna vid brasan i mitt arbetsrum istället för att traska i kylan genom ljung och lera till Wuthering Heights.

Men efter lunchen som lagades av min hushållerska Nelly Dean tog jag ändå min hatt och gav mig av. Jag var nyfiken på att veta mer om min hyresvärd herr Heathcliff. Efter sex, sju kilometers vandring stod jag vid hans trädgårdsgrind.

Den kalla vinden fick mig att darra och skaka i hela kroppen. Grinden var låst, jag hoppade över den och gick uppför gången. Knogarna värkte när jag knackade på porten.

”Satans tjurskallar!” mumlade jag. ”Tänk att ha dörren tillbommad mitt på dagen.”

Jag ryckte i klinkan. Betjänten stack fram sitt sura ansikte ur en glugg i gårdsväggen.

”Herrn är i hönsgården. Gå runt ladugården om ni vill prata.”

”Kan ingen öppna?”

”Bara frun – och hon öppnar inte om ni så bankar tills det blir kväll”, sa han och stängde gluggen.

Då kom en ung man utan rock gående. Han ropade åt mig att följa med. Vi passerade tvättstugan och kolskjulet och kom in i samma stora, varma rum som jag besökt i går. Hela rummet badade i ljuset från den väldiga brasan. Till min förvåning såg jag frun i huset. Jag bugade och väntade på en inbjudan. Hon såg på mig utan att säga ett ord.

”Ruskigt väder!” sa jag.

Hon mötte kallt min blick.

”Slå er ner”, sa den unge mannen bryskt. ”Herr Heathcliff kommer strax.”

Jag kallade på den bruna hunden som nu viftade lite på svansen.

”Vacker hund! Tänker ni behålla valparna, fru Heathcliff?”

”De är inte mina”, svarade hon surt.

”Era älsklingsdjur kanske är …”, sa jag och pekade mot en kudde som var full av något som såg ut att vara katter – men visade sig vara en hög döda kaniner.

”Ett märkligt val av älsklingar”, fnyste hon. ”Ni borde ha stannat hemma.”

Först nu såg jag henne ordentligt: hon var ung, hade ljus hy och gyllene lockar över en smal hals. Ögonen hade kunnat vara vackra om de inte visat så mycket förakt och förtvivlan.

”Är ni inbjuden att stanna till kvällsmaten?” frågade hon.

”Nej – men det är väl er sak att bjuda?”

Hon satte sig tjurigt och svarade inte.

Den unge mannen drog på sig en sjaskig rock och ställde sig vid brasan, han glodde snett som om jag var en fiende. Han såg ut som en dräng, men något som jag inte kunde sätta fingret på fick mig att tro att han inte var någon tjänare.

När Heathcliff kom fem minuter senare kände jag en viss lättnad.

”Som ni ser är jag här igen!” sa jag. ”I detta ruskiga väder måste jag nog stanna en halvtimme, jag skulle inte tacka nej till en kopp te.”

”En halvtimme?” sa Heathcliff och skakade av sig snön. ”Ni riskerar att gå vilse i kärren. Vädret kommer inte att bli bättre.”

”Er betjänt kanske kan visa mig vägen tillbaka om han har tid?”

”Det har han inte.”

”Hur blir det med teet?” fräste den unge mannen.

När teet var klart satte vi oss. Vi drack under tung tystnad. Det kändes som mitt fel att stämningen var dyster så jag försökte säga något.

”Många tvivlar på att man kan vara lycklig här i ödemarken så långt bort från andra människor”, sa jag. ”Men ni, herr Heathcliff, är omgiven av er familj och er hustru …”

”Min hustru!” avbröt han med ett djävulskt leende. ”Var är hon?”

”Jag menar fru Heathcliff, er hustru.”

”Hon är död och begraven. Men ni kanske menar att hennes spöke vakar över oss?”

Jag insåg mitt misstag. Kvinnan i rummet var alltför ung för att vara hans hustru. Kanske var hon gift med bondlurken som satt bredvid mig och drack te och åt bröd med otvättade händer?

”Fru Heathcliff är min svärdotter”, sa han.

”Naturligtvis, då är det ni som är den lycklige maken”, sa jag till den unge mannen.

Det gjorde bara saken värre, han blev eldröd i ansiktet, knöt näven och muttrade en svordom.

”Ni har otur med era gissningar, herr Lockwood”, sa Heathcliff. ”Ingen av oss är gift med henne. Hennes make – som var min son – är död.”

”Och denne unge man är …”

”Mitt namn är Hareton Earnshaw”, morrade ynglingen. ”Visa respekt!”

Earnshaw …

Det var samma namn som stod på den gamla skylten vid husets ingång. Så märkligt, hade den oborstade unge mannens släkt tidigare ägt huset?

När teet var urdrucket gick jag till fönstret för att inspektera vädret. En dyster syn mötte mig. Kullarna och mörkret smälte samman i en virvel av bitande blåst och snöyra.

”Jag kan inte ta mig hem utan hjälp”, sa jag.

Jag fick inget svar. Betjänten kom med gröt åt hundarna. Fru Heathcliff satt och brände tändstickor vid elden.

”Fru Heathcliff, var snäll och säg hur jag ska gå för att hitta hem.”

”Gå samma väg som ni kom”, sa hon och slog sig ner med en bok.

”Om ni sedan får höra att jag ligger död i ett dike? Skulle ni inte då få dåligt samvete för att ni inte hjälpt mig?”

”Varför det? Jag kan inte följa med er. Man låter mig inte ens gå till grinden.”

”Men har ni inga drängar?”

”Nej. Det är bara vi.”

”Då måste jag stanna.”

Heathcliff ropade från köket: ”Låt detta bli en läxa. Stannar ni får ni dela säng med unge Hareton eller betjänten.”

Jag var inte välkommen, det var tydligt. Jag gick ut på gården. I ladugården mjölkade betjänten korna. Jag tog hans lykta och ropade att de skulle få tillbaka den i morgon.

”Han stjäl vår lykta! Ta fast honom!” vrålade betjänten.

Två hundrackor kastade sig över mig så att jag tappade lyktan, som slocknade i snön. Heathcliff och Hareton hade följt efter och nu gapskrattade de åt mig.

Hundarna bet inte, men de höll mig nere tills deras elaka ägare Heathcliff lät mig komma upp.

Utan hatt och skakande av vrede började jag gå.

Näsblodet började forsa när jag rörde mig ut i mörkret för att hitta vägen hem.

Till sist kom en klokare person springande: hushållerskan.

”Vad är detta? Tänker ni mörda folk utanför vår egen dörr? Den stackars gossen behöver ju hjälp.” Hon drog in mig i köket.

Heathcliffs munterhet dog och den vanliga dysterheten kom tillbaka.

Hushållerskan räckte över ett glas konjak för att lugna mina nerver och sa:

”Jag ska föra er till ert sovrum.”

Så det fanns en sovplats trots allt.

KAPITEL 3

MEDAN HUSHÅLLERSKAN gick före mig uppför trappan bad hon mig vara helt tyst. Husets herre hade underliga idéer om rummet jag skulle få låna och ville helst inte att någon sov där.

Jag frågade varför. Hon sa att hon inte visste. Hon hade bara arbetat här några år, och Heathcliff hade så många underligheter för sig att det inte lönade sig att vara nyfiken.

Jag sköt undan fönsterluckorna, stängde om mig och andades äntligen ut. När dörren var stängd kände jag mig skyddad från husets märklige ägare.

På fönsterbrädet där jag ställde ljuset låg en hög med mögliga böcker. Träet var ristat med samma namn, upprepat i stora och små bokstäver: det stod ”Catherine Earnshaw” – ibland ”Catherine Heathcliff” eller ”Catherine Linton”.

Jag lutade huvudet mot fönstret och läste om och om igen: ”Catherine Earnshaw” – ”Heathcliff” – ”Linton”, tills ögonen föll ihop.

Då framträdde lysande, vita bokstäver ur mörkret, spöklikt levande: överallt detta namn: ”Catherine”

Jag ruskade kroppen för att bli av med namnet. Då såg

jag att ljusveken sjunkit ner mot en av böckerna. Den spred en lukt av bränt kalvskinn. Jag satte mig upp – frusen och illamående – och lade skakande boken i knät. Det var Nya testamentet.

På första sidan stod det: *Tillhör Catherine Earnshaw* och ett datum som var nästan tjugofem år gammalt.

Jag tittade i den ena boken efter den andra tills jag hade undersökt dem alla. Catherines böcker hade använts flitigt. Nästan vartenda kapitel hade anteckningar, nedklottrade med barnslig handstil. Jag greps av ett plötsligt intresse för den okända Catherine och började läsa hennes bleknade bokstäver: *Hindley bär sig skamligt åt mot Heathcliff. Aldrig hade jag kunnat drömma om att Hindley skulle få mig att gråta så! Hindley är min bror, han borde vara snäll mot dem jag tycker om*, skrev hon. *Huvudet värker så att jag knappt kan hålla det kvar på kudden och ändå kan jag inte sluta gråta. Stackars Heathcliff.*

I går tvingade Hindley bort Heathcliff från platsen vid brasan och slängde in honom i ett kallt hörn. Där låg några smutsiga gamla böcker som verkade tråkiga. Jag och Heathcliff började leka med dem, jag kastade en bok så att den flög genom luften och träffade hundkorgen. Heathcliff tittade förvånat på mig. Sedan tog han mod till sig och gjorde likadant med sin bok. Då blev Hindley som vansinnig. Han störtade upp från sitt paradis vid brasan, högg tag i Heathcliffs krage och slängde ut honom i köket,

som om han var en smutsig hund. Min bror behandlar Heathcliff så, dag ut och dag in.

Hindley kallar Heathcliff för en fattig luffare. Han får inte ens sitta och äta tillsammans med oss längre. Och så säger Hindley att Heathcliff och jag inte får leka med varandra. Han hotar att kasta ut Heathcliff ur huset om vi inte lyder. Han anklagar vår far för att han varit för snäll mot Heathcliff och lovar att själv sätta honom på plats …

Jag började nicka till över den röriga boksidan. Medan jag grubblade över texten sjönk jag ihop och somnade. Och hamnade i en fasansfull mardröm.

I drömmen låg jag i sängen. Jag hörde vinden och snön som yrde utanför, en gren slog mot fönstret och det retade mig. Jag steg upp och försökte öppna fönstret, men haspen satt fast. ”Jag måste få tyst på ljudet!” muttrade jag för mig själv, krossade rutan och sträckte ut handen – men istället för grenen grep jag tag i en liten iskall hand.

Mardrömmens hemska skräck föll över mig.

”Släpp in mig!” snyftade en sorgsen, övergiven röst.

”Vem där?” frågade jag och försökte rycka mig loss.

”Jag är Catherine Linton. Jag har gått vilse på heden.”

Jag skymtade ett barns ansikte. Skräcken gjorde mig grym. Jag förstod att det inte gick att skaka av mig den lilla flickan, därför pressade jag hennes handled mot det trasiga fönsterglaset. Fram och tillbaka, tills blodet rann över sängkläderna.

Fortfarande jämrade sig rösten: ”Släpp in mig!” och höll fast mig lika hårt som förut.

Jag var nära att bli vansinnig av skräck och sa: ”Släpp mig först, då öppnar jag.”

Hon släppte taget och fingrarna lossnade. Jag drog in armen och staplade böcker som en mur framför hålet, sedan höll jag händerna för öronen. När jag tog bort händerna klagade rösten igen.

”Gå din väg!” skrek jag. ”Jag släpper aldrig in dig om du så ber i tjugo år.”

”Det har redan gått snart tjugo år. Så länge har jag drivit omkring här”, svarade hon, och böckerna började röra sig i rummet.

Då skrek jag högt.

Steg närmade sig.

Jag upptäckte till min förvåning att det inte bara var i drömmen jag skrek.

Någon närmade sig min dörr och sköt häftigt upp den. Det var herr Heathcliff, och han var vit i ansiktet. Han höll ett ljus i handen, stearinet droppade på golvet.

Jag darrade och svettades av ångest.

”Det var bara en hemsk mardröm, förlåt oväsendet”, sa jag.

”Må fan ta er, herr Lockwood!” fräste han, grävde in naglarna i handflatorna och satte ljuset på en stol. ”Vem visade er det här rummet? *Ingen* ska vara här!”

”Hushållerskan”, svarade jag och hoppade ner på

golvet och började klä på mig. ”Hon ville väl bevisa att det spökar. Och det gör det verkligen också – det vimlar av andar och spöken. Ni gör rätt som håller rummet stängt.”

”Lägg er och håll tyst”, sa han. ”Den där typen av oväsen ursäktas bara om man håller på att få halsen avskuren.”

”Om det lilla odjuret kommit in hade hon strypt mig”, svarade jag. ”Catherine Linton – eller Earnshaw – hette spöket, och hon måste ha varit en riktig vildkatt. Hon sa att hon irrat omkring här på jorden i tjugo år.”

Då mindes jag plötsligt att jag sett Heathcliffs namn tillsammans med Catherines i den där boken och skämdes.

”Förlåt…”, sa jag. ”Jag såg Catherines namn inristat på fönsterbrädet och sedan måste fantasin ha sprungit iväg med mig.”

”Vildkatt?” dundrade han och slog sig för pannan i vrede. ”Hur vågar ni tala så om Catherine?” Heathcliff var så upprörd att jag tyckte synd om honom. Därför berättade jag drömmen från början.

Medan han lyssnade drog han sig undan, satte sig bakom sängen och flämtade tungt. Det verkade som om han försökte dölja hur våldsamt upprörd han blivit.

”Herr Lockwood”, fortsatte han. ”Era barnsliga skrik har förstört min sömn.”

”Min också”, sa jag. ”Jag går ut på gården tills det ljusnar, då ger jag mig av. Ni behöver inte oroa er för att jag ska tränga mig på igen.”

”Ta ljuset, men gå inte ut”, muttrade han. ”Hundarna

är lösa, så det är bäst att ni stannar i trappan. Jag kommer om några minuter."

Jag lydde och lämnade rummet. Men eftersom jag inte visste vart de smala gångarna ledde stannade jag utanför rummet. Jag kunde inte låta bli att kika in i smyg.

Jag såg Heathcliff klättra upp i sängen och börja rycka och slita i fönstret för att öppna det. Sedan började han gråta hejdlöst.

"Kom! Kom!" snyftade han. "Kom, Catherine. Bara en gång till! Åh, mitt hjärtas älskade! Hör mig, Catherine, hör mig äntligen!"

Spöket från min dröm visade sig inte för honom. Men snön och vinden yrde in i rummet och nådde ända fram till mig så att mitt ljus slocknade.

Jag drog mig tillbaka, förargad över att jag hade berättat om min löjliga mardröm.

Den hade utlöst Heathcliffs tårar och ångest, men *varför* hade han blivit så ledsen?

Skamsen smög jag ner i köket. Där var ingen förutom en spräcklig katt som smög fram ur en askhög och jamade surt. Jag sträckte ut mig på en bänk vid spisen, katten tog den andra bänken. Vi slumrade tills jag ryckte till av spänstiga steg.

Det var den unge mannen, Hareton Earnshaw.

Jag undrade om han var släkt med den Hindley som nämndes i Catherines dagböcker?

Hareton mumlade svordomar medan han letade efter

en skyffel att skotta snö med. Han såg på mig, fnös, och pekade med spaden mot en dörr.

Den ledde till salen, där fru Heathcliff låg på knä och läste en bok vid spisen. Ibland avbröt hon sig för att knuffa bort en hund eller gräla på hushållerskan.

När Heathcliff kom in vände han sig ilsket till sin svärdotter: ”Där ligger du och latar dig medan alla andra arbetar! Du lever på min vänlighet, men du förtjänar den inte. Lägg ifrån dig den där satans smörjan du läser – du ska få betala för att jag tvingas se på dig i all evighet!”

”Jag tänker inte göra något annat än det jag själv har lust till, om ni så svär tungan av er!”

Heathcliff lyfte handen för att slå, och den unga kvinnan – som verkade ha erfarenhet av hur hårt handen kunde träffa – räddade sig till ett säkrare ställe.

Stämningen i rummet var obehaglig, och jag sa nej till att äta frukost med dem och skyndade mig ut.

Luften var klar, stilla och kall som is.

Vid trädgårdsgrinden ropade herr Heathcliff att han kunde följa mig över heden. Tur var det: hela åsen var ett vitt hav, vägvisarstenarna låg dolda under snön. Gång på gång måste Heathcliff styra mig rätt. Vi pratade knappt. Vid en grind stannade han och sa att härifrån kunde jag inte gå vilse.

Vi bugade kort och jag fortsatte ensam. Vägen som brukar ta en halvtimme tog nu dubbla tiden.

I ena stunden villade jag bort mig bland träden, i nästa sjönk jag ner i snön ända upp till halsen.

När jag äntligen kom hem slog klockan tolv. Min hushållerska Nelly Dean rusade ut, hon hade trott att jag dött där ute i kylan. Jag bad henne lugna sig och stapplade upp på mitt rum. Stelfrusen bytte jag om till torra kläder och gick fram och tillbaka för att få upp värmen.

Nu sitter jag i mitt arbetsrum, ynklig som en kattunge. Jag kan knappt njuta av den sprakande brasan och det ljuvligt heta kaffet som Nelly har kokat åt mig.

KAPITEL 4

VI MÄNNISKOR KAN INTE bestämma oss!

Jag som ville undvika sällskap, jag som glatt mig åt att bo där nästan inga människor fanns. Nu kunde jag inte göra annat än tänka på mina grannar.

Jag, min svaga stackare.

Nyfikenheten brann i mig som en eld. Jag vill veta mer om dem alla. Min märklige hyresvärd Heathcliff och den vackra, unga änkan som verkade så förtvivlad.

Men hur? Jag kunde knappast fråga mina otrevliga grannar.

Då kom jag på det. Lösningen var nära.

När min hushållerska Nelly Dean kom med kvällsmaten bad jag henne stanna kvar. Jag sa att jag ville höra om huset och grannarna men egentligen hoppades jag att hon skulle skvallra om människorna på Wuthering Heights.

”Ni har bott här länge?” frågade jag.

”Ja, i många, många år.” Nelly teg en stund med händerna i knät, kinderna var rosiga. Sedan sa hon: ”Tänk vad tiderna förändras!”

”Ni har sett mycket”, sa jag.

”Ja. Mycket sorg också.”

De där sorgerna ville jag gärna höra mer om, men jag började med en försiktigare fråga.

”Varför hyr herr Heathcliff ut Thrushcross Grange till mig, medan han själv bor i ett mindre hus på Wuthering Heights? Är han fattig?”

”Gud vet hur rik han är”, svarade Nelly. ”Men han är snål och kan inte motstå pengarna han tjänar på hyran.”

”Hade Heathcliff en son?”

”Ja. Men han är död.”

”Och unga fru Heathcliff, som jag träffade, är änka efter honom?”

”Ja.”

”Varifrån kommer hon?”

”Hon är dotter till min förra arbetsgivare, som hette Catherine Linton. Även hon är död. Jag tog hand om Catherine som liten.”

Det måste vara samma Catherine som hade spökat för mig i min dröm.

”Linton – det var de som tidigare ägde det här huset, eller hur?” frågade jag.

”Just det. Heathcliff gifte sig faktiskt med herr Edgar Lintons syster. Men han älskade henne aldrig.”

”Det står Earnshaw över porten på Wuthering Heights. Jag träffade en ung man med det namnet.”

”Det är en gammal släkt. Hareton Eearnshaw är den siste i den släkten.”

”Men varför är då Heathcliff herre över huset? Är han ens släkt med dem?”

”Heathcliff”, svarade Nelly och skakade på huvudet. ”Han är vass som en kniv och hård som flinta. Försök ha så lite som möjligt att göra med honom.”

”Ni känner till hans historia?”

”Jag vet allt om Heathcliff utom var han är född och vilka hans föräldrar var. Jag har ingen aning om hur han tjänat sina pengar. Men jag vet hur han lurat alla och roffat åt sig två vackra gods, Wuthering Heights och Thrushcross Grange.”

”Åh, snälla berätta. Jag känner på mig att jag inte kan sova om jag går till sängs nu. Så ni gör en god gärning om ni sitter här och pratar bort en timme med mig.”

”Naturligtvis, om min herre så vill”, sa Nelly och log.

Hon hämtade sina sysaker och en skål varm havresoppa som hon räckte över till mig.

*

”Innan jag flyttade hit arbetade jag mest på Wuthering Heights”, berättade Nelly.

Jag sprang ärenden, hjälpte till med höet och lekte med barnen. En sommarmorgon i början av skörden kom gamle herr Earnshaw ner – klädd för resa.

”Jag åker till Liverpool. Önska er en present”, sa han till barnen.

Hans son Hindley ville ha en fiol. Lilla Catherine var då sex år och hon ville ha ett ridspö.

Herr Earnshaw var borta i tre dagar. När han kom hem var han halvdöd av trötthet.

Han vecklade upp rocken och sa: ”Titta här, mina älsklingar. Se honom som en gåva från himlen.” I famnen låg en smutsig, trasig pojke med svart hår och svarta ögon. Han var något äldre än Catherine men tyst och främmande.

När Herr Earnshaw satte ner honom på golvet stirrade han bara på oss och upprepade några ord på ett obegripligt språk.

Herr Earnshaw förklarade han hade funnit en utsvulten, hemlös pojke på Liverpools gator och tagit med honom hem. Att lämna honom kvar på gatan hade varit samma sak som att lämna honom att dö.

Hindley och Catherine nöjde sig med att titta på pojken med stora ögon. Men snart började de söka i sin fars fickor efter presenterna som han lovat dem.

Hindley – som då var fjorton år gammal – började gråta när han drog fram spillrorna av det som en gång hade varit en fiol. Och när Catherine fick höra att hennes far hade tappat hennes ridspö medan han tog hand om pojken blev hon rasande. Hon spottade och fräste åt den oskyldige pojken. Då fick hon en rungande örfil av sin far.

Barnen vägrade att ha pojken hos sig i sängen eller på rummet, så jag lät honom sitta kvar i trappan och

hoppades att han skulle vara borta på morgonen.

Då kröp han till herr Earnshaws dörr och där utanför hittades han på morgonen.

Den dagen döptes han till Heathcliff. Herr Earnshaw hade tidigare haft en son med det namnet, men den sonen var nu död.

Pojken fick heta Heathcliff i både för- och efternamn.

Catherine och Heathcliff blev snart vänner, men Hindley hatade honom. Han plågade pojken. Heathcliff var tålmodig – kanske var han redan van vid att behandlas illa. Han tog emot Hindleys slag utan att blinka och fällde aldrig en tår.

Herr Earnshaw blev rasande när han upptäckte vad hans son utsatte det stackars föräldralösa barnet för. Han var märkligt förtjust i Heathcliff och skämde bort honom mer än han skämde bort Catherine. Hon var alldeles för busig och självständig för att vara hans älsklingsbarn.

Redan från början blev pojken en källa till bråk i huset. Hindley tyckte att Heathcliff hade tagit all faderns kärlek och alla fördelar som borde ha varit hans. Det gjorde Hindley bitter och arg.

Det var stor skillnad mellan Heathcliff och de andra barnen. Catherine och Hindley härjade och skrek medan Heathcliff var tålig som ett lamm – men det var hårdhet och inte vänlighet som gjorde honom lugn …

En gång köpte herr Earnshaw två föl och gav pojkarna varsitt. Heathcliffs föl var vackrast, men det blev snart halt.

”Byt föl med mig”, sa han till Hindley. ”Annars visar jag far hur du slagit mig tre gånger i veckan.”

Hindley gav honom en örfil till svar.

”Gör det genast”, sa Heathcliff lugnt. ”Annars berättar jag allt.”

Då kastade Hindley en järnstång i bröstet på honom. Heathcliff föll, men reste sig på ostadiga ben, vit i ansiktet.

”Jag går till far och berättar nu”, sa han och stirrade på Hindley med sina svarta ögon.

”Ta mitt föl då, skitunge!” skrek Hindley och sprang därifrån.

Heathcliff bytte sadlar på fölen som om ingenting hade hänt.

Han hade vunnit, men jag trodde inte att han var hämndlysten. Där tog jag fel, som ni snart ska få höra.